

دختران و پسران محله شقایق یک، با امکانات محدود به اردوی تیم ملی راه یافته‌اند

مسجد قهرمان پرور

۹

راه تجربه

● گرفتن جام پس از ۴ سال

فرزاد فرهی نیا دانش آموز کلاس دهم است و از کلاس پنجم تمرینات رزمی را شروع کرده است. او هاتمیان را مثل پدر می‌داند و می‌گوید: خیلی وقت‌ها ما با احتی خانوادگی می‌آیم. کم می‌آوریم، اما استاد هاتمیان پشتیبانی می‌کند.

او تأکید می‌کند: حمایت‌های استاد هاتمیان فقط در مسائل ورزشی نیست، بلکه هر مشکلی داشته باشیم، فقط سراغ ایشان می‌رویم. در درس‌های ریاضی و شیمی هم اگر مشکل داشته باشیم، کمکمان می‌کند.

او و دوستانش که نمی‌خواهند جنبه‌های تکنیکی و مهارتی استاد هاتمیان مغفول بماند، چند نفری شروع به صحبت می‌کنند و می‌گویند: چهار سال بود که جام بین ورزشکاران کرگان و مازندران دست به دست می‌شد، اما اسفند پارسال اولین بار بود که ماز استان خراسان رضوی جام را گرفتیم. تیرماه امسال که میزبان مسابقات کشوری هستیم، می‌خواهیم باز هم ببریم و جام را نگه داریم.

امیرحسین مباشر کلاس نهم است و رتبه سوم رادر مسابقات به دست آورده. او از ورزشکارانی است که کار و ورزش و درس را با هم پیش می‌برد و می‌گوید: جمعه‌ها پدر و مادرم می‌روند شهرستان، اما من برای اینکه از درس و تمرینات عقب نمانم، یک سال است که به شهرستان نرفته‌ام.

محمد طاهای حسینی رتبه اول کشوری رده سنی نوجوانان را به دست آورده است. زمانی که این سالن را آماده‌سازی می‌کردند، او و پدرش سنگ‌کاری‌هایش را انجام داده‌اند. محمد طاهای می‌گوید: خوبی اینجا این است که همه ما مثل یک خانواده و حامی یکدیگر هستیم.

تعداد مدال‌آوران این باشگاه زیاد است و نوشتن از تک‌تک آن‌ها امکان‌پذیر نیست، اما مشترکات زیادی در کلامشان است. همه یکدیگر را خانواده می‌دانند. در فضای رقابتی، رفتار حمایتی دارند و فراتر از مدال‌های ورزشی، این قدر از لحاظ اخلاقی رشد کرده‌اند که خوش‌خلقی را سرلوحه می‌دانند.

● ورزشکاران نان‌آور

در آن سوی باشگاه، پسرهای مربی‌شان نشسته‌اند. مربیگری پسرهای باشگاه را معین هاتمیان برعهده دارد. او نماینده سبک‌های هاپکیدو و واکامیت سلف دیفنس در استان خراسان رضوی است. برای اینکه هزینه اجاره باشگاه‌ها زیاد است، صبح‌های جمعه به جای باشگاه، بچه‌ها را به کوه می‌برد و آنجا با آن‌ها تمرین می‌کند. او و شاگردانش در مسابقات کشوری هاپکیدو و باهشت پسر از این باشگاه حاضر شده‌اند که شش نفرشان مقام کشوری کسب کرده‌اند.

هاتمیان که به گفته خودش با شور و حال این بچه‌ها انگیزه می‌گیرد، می‌گوید: باتوجه به وضع اقتصادی جامعه، به‌طور معمول کسی حاضر نیست از درآمدش بگذرد و نیازهای مالی‌اش را نادیده بگیرد، اما این بچه‌ها این قدر پشتکار و استعداد دارند که باعث می‌شود من بیشتر از اهداف مالی، با عشق کنارشان باشم و تمرین کنیم.

او ادامه می‌دهد: از بچه‌های این محدوده شهر غفلت شده است و اگر این باشگاه‌ها و حمایت‌های ورزشی و فرهنگی نباشد، معلوم نیست به کجا کشیده شوند. او به انگیزه زیاد این بچه‌ها اشاره می‌کند و می‌گوید: بعضی از این پسرها، با وجود اینکه کمتر از بیست سال دارند، سرکار می‌روند و کمک خرج خانواده هستند؛ هم‌زمان باید به درس و تمرینات ورزشی‌شان هم برسند. وقتی ما این تلاش و پشتکارشان را می‌بینیم، خودمان هم سر ذوق می‌آییم.

فهیمة شهری‌اورد پنج نفر به اردوی تیم ملی پسران و چهار نفر به اردوی تیم ملی دختران، نتیجه تمرینات. تلاش و پشتکار نونهالان، نوجوانان و جوانان مسجد امام علی^(ع) محله شقایق یک است که اسفند پارسال در مسابقات قهرمانی کشوری هاپکیدو و WHF حضور داشتند و سی شرکت‌کننده این مسجد، هجده مقام کشوری به دست آوردند.

اما فراتر از این مقام‌ها، وقتی با این قهرمانان گفت و گویی کنیم، به نظر می‌رسد باید مدال صمیمیت، همدلی، اتحاد و پشتکار هم به آن‌ها داده شود. ورزشکاران اینجا با کمترین امکانات، بیشترین تلاش‌ها را می‌کنند. یکدیگر را نه رقیب، بلکه اعضای یک خانواده می‌دانند. با گریه یک نفر اشک همه‌شان درمی‌آید و با خنده یکی از اعضا، همه‌شان خوش حال می‌شوند.

● تمرین کردن با بچه‌های این محل را دوست دارم

طبقه بالای مسجد امام علی^(ع) محل تمرین قهرمانان محله شقایق یک است. اینجا تا حدود یک سال پیش به گفته خودشان مخروبه بوده است، اما با کمک یکدیگر و بودجه شهرداری دستی به سر و رویش کشیده‌اند. خودشان خاک و نخاله‌های آن را بیرون برده‌اند و گچ و سنگ‌کاری کرده‌اند. برای همین اینجا را بیشتر از یک فضای ورزشی، خانه دوم خودشان می‌دانند.

مربی دخترها زهرآهنگ پیشه و مربی پسرها معین هاتمیان است. هر دو با هزینه‌ای کمتر از حد معمول، هاپکیدو را به فرزندان این محله آموزش می‌دهند. هنرپیشه می‌گوید: کار کردن با بچه‌های این محل را دوست دارم. قدرشناس هستند و پرتلاش. بیشترشان مشکلات مالی و خانوادگی زیادی دارند. ولی با مشکلات دست و پنجه نرم می‌کنند تا بتوانند به جایی برسند.

او که به آینده ورزشی این بچه‌ها خیلی امیدوار است، توضیح می‌دهد: اسفند پارسال که مسابقات قهرمانی کشوری هاپکیدو بود، از ۲۲ دختری که به مسابقات راهی کردیم، دوازده نفرشان با مقام کشوری برگشتند. او با خوش‌حالی اعلام می‌کند که چهار نفر از این بچه‌ها به اردوی تیم ملی دعوت شده‌اند و باتوکل به خدا، اگر منتخب اردو بشوند، به مسابقات آسیایی ارمنستان راه پیدا می‌کنند.

● کمربند به شرط درس خواندن

هنرپیشه‌ها از شاگردانش که دایره‌وار کنارش نشسته‌اند، می‌خواهد خود را معرفی کنند. فرناز مرادی که کلاس یازدهم است و مقام دوم مسابقات قهرمانی کشوری هاپکیدو و WHF را به دست آورده است، می‌گوید: شش ماه است که به اینجا می‌آیم. جو صمیمی کلاس را خیلی دوست دارم. پیش از آن کلاس‌های مختلف ژیمناستیک، دوومیدانی و هندبال رفته بودم، ولی هیچ‌کدام مثل اینجا صمیمی نبودیم و این قدر خوش نمی‌گذشت.

انیساجوادی کلاس هفتم است و مقام سوم مسابقات را به دست آورده. او به پیشرفت‌های درسی‌اش اشاره می‌کند و می‌گوید: قانون اینجا این است که اگر کسی نمره پایین بگیرد، کمربندش را از او می‌گیرند. علاوه بر این، فقط دارندگان نمرات بالایی توانسته‌اند به مسابقات کشوری بروند. برای همین از وقتی آمدیم، مدرسه را با خودمان تا بتوانیم از کلاس استفاده کنیم.

سارا طهرانی دومسابقه را برده و در مسابقه آخر باید با خواهرش که یک سال از او کوچک‌تر است، مبارزه می‌کرده است. برای همین انصاف داده و مدال برنز گرفته است. سارا اعضای باشگاه را خواهران خودش می‌داند و می‌گوید: ما همه یک خانواده هستیم. خانم هنرپیشه هم ما مان ماست.